

Rachel Gibson

Kijk! Jane scoort!

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Het liefdesleven van Honey Pie

Van alle rokerige bars in Seattle liep hij uiterekend de Loose Screw binnen, de kroeg waar ik vijf avonden per week doorbracht met bier tappen en stikken in de tweedehands rook. Er viel een losse lok zwart haar over zijn voorhoofd toen hij een pakje Camel en een Zippo op de bar gooide.

‘Mag ik een Henry’s,’ zei hij, met een stem als schuurpapier, ‘en een beetje snel, moppie, ik heb niet de hele dag de tijd.’

Ik heb altijd een zwak gehad voor donkere mannen met een slecht humeur. Ik had maar één blik nodig om te weten dat deze man heel donker was en een humeur had om op te schieten. ‘Uit een flesje of van de tap?’ vroeg ik.

Hij stak een sigaret op en keek naar me door de rooksluier die uit zijn mond kringelde. In zijn prachtige blauwe ogen zag ik een ondeugende blik, die langzaam afzakte naar de inhoud van mijn hemdje. Met het omhoogkrullen van een mondhoek gaf hij zijn waardering aan voor mijn D-cup. ‘Een flesje,’ antwoordde hij.

Ik pakte een flesje Henry’s uit de koelkast, wipte de dop eraf en schoof het over de bar. ‘Drie vijftig.’

Hij pakte het flesje beet met een grote hand en zette het aan

zijn lippen. Het schuim kwam in de flessenhals omhoog toen hij het weer liet zakken en hij likte een druppel vocht van zijn onderlip. Ik werd helemaal week in mijn knieholtes.

‘Hoe heet je?’ vroeg hij en reikte naar de kontzak van zijn oude Levi’s om zijn portemonnee te pakken.

‘Honey,’ antwoordde ik. ‘Honey Pie.’

De andere hoek van zijn volle mond krulde nu ook omhoog. Hij overhandigde mij een briefje van vijf. ‘Ben jij een stripper?’

Dat hoor ik wel vaker. ‘Dat hangt ervan af.’

‘Waarvan?’

Ik gaf hem zijn wisselgeld en liet mijn vingertoppen over zijn warme handpalm gaan. Er ging een rilling door mijn pols die mijn hartslag deed versnellen en ik glimlachte. Ik liet mijn ogen over zijn gespierde armen, borstkas en brede schouders dwalen. Iedereen die mij kende wist dat ik maar weinig regels had als het op mannen aankwam. Ik was dol op grote, slechte mannen en verder moesten ze een schoon gebit en schone handen hebben. Dat was het zo’n beetje. O ja, ik gaf ook de voorkeur aan een man met een levendige fantasie, hoewel dat niet absoluut noodzakelijk was. Ik heb zelf zo’n levendige fantasie, dat die toereikend is voor twee personen. Zelfs als kind was ik al de hele tijd met seks bezig. Als de barbies van andere meisjes schooltje speelden, speelden de mijne doktertje. Maar dan zo dat dokter Barbie keek of Ken welgeschapen was, om hem daarna in een coma te neuken.

Nu, op achtentwintigjarige leeftijd, waren mannen mijn hobby, terwijl andere vrouwen bezig waren met golf of pottenbakken, en ik verzamelde ze zoals anderen Elvis-spulletjes verzamelen. Terwijl ik opkeek in de sexy blauwe ogen van meneertje Slecht Humeur, luisterde ik naar mijn eigen razendsnelle hartslag, voelde de zalige pijn tussen mijn benen en besloot dat hij wel bij mijn collectie paste. Misschien kon ik hem mee naar huis nemen. Of ik nam hem achter in mijn auto, of in een hokje van het damestoilet.

‘Aan wat je in gedachten hebt,’ antwoordde ik ten slotte. Toen legde ik mijn armen op de bar en boog voorover, zodat hij goed zicht had op mijn perfecte borsten.

Hij richtte zijn blik op van mijn decolleté, maar ik zag de lust in zijn ogen. Toen sloeg hij zijn portemonnee open en liet me zijn politiepenning zien. ‘Ik zoek Eddie Cordova. Ik heb gehoord dat jij hem kent.’

Dat heb ik weer. Een smeris. ‘Ja, ik ken Eddie.’ Ik was een keertje met hem uit geweest, als je datgene wat wij deden uitgaan kunt noemen. De laatste keer dat ik Eddie had gezien, had hij in coma gelegen in de plee van een nachtclub. Ik had op zijn pols moeten staan om ervoor te zorgen dat hij mijn enkel losliet.

‘Weet je waar ik hem kan vinden?’

Eddie was een boefje, maar erger nog, hij was verschrikkelijk in bed, dus ik voelde geen spoortje gewetenswroeging toen ik zei: ‘Zou kunnen.’ Ja, wie weet kon ik deze vent wel helpen, en uit de manier waarop hij naar me keek, maakte ik op dat hij meer wilde dan...

De telefoon naast Jane Alcotts computer ging, waardoor ze werd afgeleid van het scherm en de jongste aflevering van ‘Het liefdesleven van Honey Pie’.

‘Verdorie,’ mopperde ze. Ze duwde haar vingers onder haar bril door en wreef over haar vermoeide ogen. Tussen haar vingers door tuurde ze naar het nummer in het schermje en nam op.

‘Jane,’ begon de hoofdredacteur van de *Seattle Times*, Leonard Callaway, zonder de moeite te nemen hallo te zeggen, ‘Virgil Duffy spreekt vanavond met de coaches en de managers van het team. De opdracht is officieel van jou.’

Virgil Duffy’s bedrijf stond in de *Fortune 500* en hij was de eigenaar van het ijshockeyteam de Seattle Chinooks, genoemd naar de grote zalmsoort. ‘Wanneer kan ik beginnen?’ vroeg

Jane en ze stond op. Ze reikte naar haar koffie en knoeide wat op haar oude flanellen pyjama toen ze de mok naar haar mond bracht.

‘De eerste van de maand.’

Op 1 januari dus. Dan had ze maar twee weken de tijd om zich voor te bereiden. Twee dagen geleden was Jane benaderd door Leonard, die haar had gevraagd of ze belangstelling had om in te vallen voor sportverslaggever Chris Evans, die zou worden behandeld voor non-hodgkin lymfeklierkanker. Chris’ prognose zag er goed uit, maar door zijn afwezigheid had de krant wel iemand nodig die de prestaties van de Seattle Chinoooks kon volgen. Jane had nooit kunnen dromen dat zij dat zou doen.

Buiten haar andere werkzaamheden schreef ze artikelen voor de *Seattle Times* en was bekend vanwege haar maandelijks column ‘Single in Seattle’. Ze wist niets over ijshockey.

‘Op de tweede ga je met hen op pad,’ ging Leonard verder. ‘Virgil wil eerst de details met de coaches doornemen, daarna zal hij de maandag, voordat jullie vertrekken, jou aan het team voorstellen.’

Toen ze vorige week had gehoord dat zij de klus mocht doen, was ze nogal geschrokken en verbaasd geweest. Meneer Duffy zou toch zeker liever een sportverslaggever willen om de wedstrijden te verslaan? Maar het bleek dat dit idee juist afkomstig was van de eigenaar van het team zelf.

‘Wat zullen de coaches ervan zeggen?’ Ze zette de mok op haar bureau, vlak naast een opengeslagen agenda, volgeplakt met allemaal gekleurde miniPost-its.

‘Dat doet er niet echt toe. Sinds John Kowalsky en Hugh Miner met pensioen zijn, is de ijshockeyhal niet meer tot de nok toe gevuld geweest. Maar Duffy moet wel die geweldige goalie betalen die hij vorig jaar gekocht heeft. Virgil is dol op de sport, maar hij is eerst en vooral een zakenman. Hij zal alles doen wat nodig is om fans op die stoelen te krijgen. Daarom

dacht hij in eerste instantie aan jou. Hij wil meer vrouwelijke fans in het spel geïnteresseerd krijgen.’

Wat Leonard Callaway niet vertelde was dat Duffy aan haar had gedacht omdat hij vond dat ze vrouwenspul schreef. Dat vond Jane niet erg; dat vrouwenspul betaalde mede haar rekeningen en het was ontzettend populair bij de vrouwen die de *Seattle Times* lezen. Maar het vrouwenspul alleen was niet voldoende om haar rekeningen te kunnen betalen. Bij lange na niet. Porno wel, daarmee betaalde ze de meeste rekeningen. En haar pornoserie, ‘Het liefdesleven van Honey Pie’, dat ze voor het tijdschrift *Him* schreef, was heel populair bij de mannen.

Terwijl Leonard verder vertelde over Duffy en zijn team, pakte Jane een pen en schreef op een roze Post-it: IJSHOCKEYBOEKEN KOPEN. Ze trok het papiertje los van het blokje, sloeg een pagina van haar agenda om en plakte het onder een hele reeks andere kleurige plakkers.

‘... en je moet in de gaten blijven houden dat je met ijshockeyspelers te maken hebt. Je weet dat die nogal bijgelovig kunnen zijn. Als de Chinooks wedstrijden gaan verliezen, krijg jij de schuld en kun je vertrekken.’

Geweldig. Nu was ze voor haar baan nog afhankelijk van bijgelovige sportlui ook. Ze trok een oud briefje met HONEY DEADLINE erop uit de agenda en wierp het in de prullenbak.

Na nog een aantal minuten verbrak ze de verbinding en pakte haar koffie weer op. Zoals de meeste inwoners van Seattle, kende ze een paar namen en zelfs wat bijbehorende gezichten van de ijshockeyspelers. Het seizoen duurde lang en de sport kwam bijna elke avond voorbij op het *King-5 News*, maar ze kende eigenlijk maar één Chinooks-speler persoonlijk, de goalkeeper over wie Leonard het had, Luc Martineau.

Ze was vorige zomer tijdens een feestje op de persclub van Seattle voorgesteld aan de man met het contract van dertig miljoen dollar, vlak nadat hij was aangekocht door de Chinooks. Hij stond in het midden van de zaal, met zijn gezonde en fitte

uiterlijk, als een koning te midden van zijn hofhouding. Gezien Lucs reputatie op het ijs en die ernaast, was hij kleiner dan Jane zich had voorgesteld. Maar zijn lichaam, met de toch aanzienlijke lengte van één meter tachtig, was een en al spieren. Zijn donkerblonde haar viel over zijn oren en de kraag van zijn shirt en qua styling was er geen kam aan te pas gekomen.

Hij had een littekentje op zijn linkerjukbeen en ook een op zijn kin. Maar geen van deze zaken maakte hem minder leuk. Sterker nog, het gaf hem zo'n ondeugend uiterlijk dat er geen enkele vrouw in die zaal was die zich niet afvroeg hoe stout deze knappe man wel niet kon zijn.

Tussen de revers van zijn donkergrijze pak ging een rode zijden das schuil. Een gouden Rolex omsloot zijn pols en aan zijn arm hing, altijd onlosmakelijk met hem verbonden, een blonde met te veel haar.

De man was kennelijk gek op accessoires.

Jane en de keeper hadden alleen maar hallo tegen elkaar gezegd en elkaar de hand geschud. Zijn blauwe ogen hadden haar amper een blik waardig gekeurd en toen was hij alweer verder gelopen met zijn blonde accessoire. In minder dan een seconde had ze zich afgewezen gevoeld en tegelijkertijd het idee gekregen dat ze iets miste. Maar daar was ze wel aan gewend. Mannen als Luc besteedden normaal gesproken geen aandacht aan vrouwen zoals Jane. Ze was amper een meter vijfenvijftig groot, had donkerbruin haar, groene ogen en cup A. Mannen bleven niet plakken om te horen of ze iets interessants had om te vertellen.

Als de andere Chinooks haar net zo snel zouden afwijzen als Luc Martineau, dan konden het wel eens een paar vervelende maanden worden. Maar rondreizen met het team was een kans die ze niet kon laten lopen. Ze zou haar artikelen schrijven vanuit het standpunt van een vrouw. Natuurlijk zou ze de hoogtepunten van de wedstrijden beschrijven, zoals gebruikelijk, maar ze zou meer aandacht schenken aan wat er in de

kleedkamer gebeurde. Niet aan de lengtes van hun penissen of dat soort seksueel getinte feitjes – daar gaf ze niet om. Ze wilde weten of vrouwen nog steeds gediscrimineerd werden in een typische mannenomgeving in de eenentwintigste eeuw.

Jane ging op de stoel voor haar laptop zitten en ging weer aan het werk met de aflevering van Honey Pie, die ze morgen bij haar redacteur moest inleveren en die in februari in het tijdschrift zou verschijnen. Hoewel een boel mannen haar Single in Seattle-column vrouwenspul vonden maar niet durfden toe te geven dat ze het leuk vonden, lazen een heleboel van diezelfde mannen haar Honey Pie-vervolgverhaal en ze vráten het. Niemand behalve Eddie Goldman, de hoofdredacteur van het tijdschrift, en haar beste vriendin, sinds groep één, Caroline Mason, wisten dat ze die lucratieve maandelijks afleveringen schreef. En dat wilde ze graag zo houden.

Honey was Janes alter ego. Een lekker ding. Ongeremd. De droom van iedere man. Een hedoniste die mannen door heel Seattle achterliet in zweterige coma's, volledig uitgeknepen en niet in staat iets te zeggen, maar wel altijd in staat om nog meer te willen. Honey had een grote schare fans en op het internet was een vijftal fanclubs te vinden die aan haar waren gewijd. Sommige waren nogal triest, andere juist grappig. Op een van deze sites werd zelfs gespeculeerd dat de schrijver van Honey Pie eigenlijk een man was.

Die roddel beviel Jane het meest. Er speelde een glimlachje om haar lippen toen ze de zin herlas die ze had geschreven voordat Leonard belde. Daarna ging ze weer aan de slag met het in coma neuken van mannen.